

Arrest

nr. 43 129 van 7 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U had uw permanente propiska (registratie) in Nesterovka, Ingoesjetië waar u sinds het begin van de tweede oorlog woonde.

Op 11 december 2007 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 1 april 2008 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U ging in beroep en op 17 juli 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u problemen te hebben gekend met de Russische autoriteiten omdat u in oktober 2007 enkele rebellen, waaronder een ver familielid van uw overleden echtgenoot, onderdak had gegeven. Uw man sloot zich tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog aan bij het Tsjetsjeense verzet en stond onder het commando van Gelaev. Op 11 april 2006 werd uw echtgenoot door de autoriteiten van Ingoesjetië gedood.

Op 28 augustus 2008 diende u een tweede asielaanvraag in.

U bevestigt uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en stelt België sindsdien niet verlaten te hebben.

U verklaart nog steeds gezocht te worden door de Russische autoriteiten.

Zo zouden er meerdere huiszoekingen hebben plaatsgevonden sinds uw vertrek uit de Russische Federatie. Op 10 oktober 2008 vielen Russische militairen en Ingoesjetische medewerkers bij uw schoonmoeder en schoonzus binnen. Er werd naar u gevraagd. De militairen zeiden dat u steeds rebellen had geholpen en dat er wapens op uw binnenplaats waren gevonden. De autoriteiten zouden er echter zelf wapens gelegd hebben. Uw schoonzus werd meegenomen en één nacht vastgehouden. Ze werd geslagen, bedreigd en ondervraagd over u. Uiteindelijk werd ze vrijgekocht. Als gevolg van deze inval trokken uw schoonmoeder en schoonzus naar Goist (Urus Martanovskydistrict, Tsjetsjenië).

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: drie convocaties waarin u als verdachte wordt opgeroepen, respectievelijk op 15 mei 2008, 10 juni 2008 en 7 juli 2008, door de MVD van het Sunjenskydistrict en een foto van uw vriendin Ozdoeva Milana wiens man een vriend was van uw echtgenoot. In januari 2004 zou Milana vermoedelijk door Russen zijn meegenomen en sindsdien ontbreekt elk spoor van haar. U bent tevens in het bezit van twee convocaties waarin staat dat u als beschuldigde op 20 en 25 maart 2008 dient te verschijnen bij de MVD van het Sunjenskydistrict."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en alle stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal en uw geloofwaardigheid zouden kunnen herstellen.

U verklaarde dat de verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag waarheidsgetrouw zijn (CGVS gehoorverslag p.5).

Omdat de door u aangehaalde feiten die dateren van na uw eerste asielaanvraag allemaal het rechtstreekse gevolg zijn van feiten aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag - maar waaraan echter geen geloof kan worden gehecht - komt ook de geloofwaardigheid van de nieuw aangehaalde feiten op de helling te staan.

Verder is het opmerkelijk dat u, volgens de door u voorgelegde convocaties, in mei, juni en juli 2008 slechts als verdachte wordt opgeroepen, terwijl u eerder in maart 2008 reeds tweemaal als beschuldigde voor, volgens uw opeenvolgende verklaringen, dezelfde feiten werd opgeroepen.

Volgens de Russische Strafvorderingswetgeving wordt men pas als beschuldigde opgeroepen nadat een akte van inbeschuldigingstelling werd uitgevaardigd, iets wat bij u trouwens niet het geval is geweest (CGVS, p.8).

Bijkomend is het zeer merkwaardig dat de convocatie van het parket volgens welke u zich op 25 maart 2008 om 12u30 moet melden, eveneens op 25 maart 2008 werd uitgereikt, maar pas om 15u10.

De convocaties om u als beschuldigde aan te melden, betreffen bovendien kopieën waarvan de authenticiteit sowieso niet kan nagegaan worden.

Vervolgens dient nog te worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (kopie in bijlage bij het administratieve dossier), blijkt dat tegen betaling in Ingoesjetië zowat alle documenten kunnen gekocht worden, inclusief oproepingsbrieven van de Ingoesjetische autoriteiten.

De foto van uw vriendin Milana Ozdoeva is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar deze foto geenszins toelaat een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Ook de verwijzing naar de zaak Milana Ozdoeva laat niet zonder meer toe te concluderen dat u een persoonlijke vrees of risico zoals hierboven beschreven dient te hebben en is in ieder geval niet van die aard dat dient teruggekomen te worden op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven zoals hierboven werd uitgewerkt.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en weigert haar ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 21 november 2009 de behandeling van haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat zij “stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers”. Zij staft haar bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekster kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 21 november 2009 een schending in van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 49/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en roept ook een manifeste beoordelingsfout in. Zij verwijst nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing en meent dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst.

Zij laat gelden dat *“hij (sic) niet alleen vanuit zijn persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan”* en verwijst hiertoe naar “Subject related briefing - Russische federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008, en naar het standpunt van UNHCR in het Duits van 7 april 2009 “Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”.

Zij vraagt om van haar de status van vluchteling te erkennen.

3.2.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.2. Artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen rechtstreekse werking binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig kan worden ingeroepen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt, die bepaalt dat bij een asielaanvraag eerst de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiair de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoekster zou kunnen bedoelen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.3.2.

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering inhoudelijk betwist (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout) en bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.2.3. Gezien verzoekster, volgens haar verklaringen al sinds het begin van de tweede oorlog in Ingoesjetië woonde, is de verwijzing in haar verzoekschrift naar rapporten waarvan sommige de situatie in Tsjetsjenië behandelen, niet dienstig.

Maar bovenal stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen antwoord biedt op de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal aangaande de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten en de door haar voorgelegde convocaties.

Bijgevolg verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en schaaft er zich achter. De vluchtelingenstatus van verzoekster zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

3.3.1. Verzoekster voert ook nog een schending aan van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn.

Zij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie en beweert dat de bestreden beslissing bestaat uit een standaardmotivatie die *“totaal achterhaald en foutief”* is en somt in dit verband een aantal mensenrechtenrapporten op: “HRW 25 02 09 Russia; AI, 16+17/04/2009, No progress in Chechnya without accountability; Memorial, HRC 25/05/2009, EU-Russia: consultations on human rights; Memorial Report on the situation of residents of Chechnya in the Russian Federation, october 2007-april 2009; AI Russische Federatie: jaarrapport 2009, 28/05/2009; Council of Europe, Legal Remedies for Human Rights Violations in the North Caucasus, 15.04.2008; Norwegian Helsinki Committee, Anti-terrorism Measures and human rights in north caucasus, report n° 2/2008; IDMC, Struggling to integrate: Displaced people from Chechnya living in other areas of the Russian federation, juni 2008; Ministerie Buitenlandse Zaken, Nederland, Algemeen ambtsbericht noordelijke Kaukasus, juli 2008; Amnesty International Report 2008: The state of the world's human rights; Chechnya: Summary of the ACCORD-UNHCR Country of origin information seminar, april 2008”.

Zij stelt dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.3.2. De Raad merkt op dat Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 geen rechtstreekse werking bezit binnen de Belgische rechtsorde.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt met haar verwijzingen naar algemene rapporten en rapporten over de situatie in Tsjetsjenië, geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Ingoesjetië.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980 voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift ten dien einde naar een aantal mensenrechtenrapporten over de situatie in Tsjetsjenië.

Bijgevolg kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, is er geen schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE